

§ 9.

Denne lov træder i kraft den 1. juli 1958.

Ministre, der er afgået før 1. juli 1958, samt sådanne ministres efterladte omfattes ikke af nærværende lov.

Bemærkninger til lovforslaget.

I statstjenestemandsløven af 12. september 1919 blev lønnen for ministre fastsat til 18 000 kr. årlig, hvortil kom et repræsentationstillæg til statsministeren på 9 000 kr. og til udenrigsministeren på 18 000 kr. årlig. Endvidere indeholdt loven pensionsbestemmelser for ministre, i hovedsagen svarende til de for tjenestemænd gældende.

Da man ikke fandt det hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om ministrenes løn og pension indeholdtes i loven om statens tjenestemænd, blev de nævnte bestemmelser optaget i lov nr. 198 af 16. juli 1927 om vederlag og pension m. v. for ministre. Ved denne lov fastsattes vederlaget fortsat til 18 000 kr. årlig, men uden regulering, medens ministre efter 1919-loven oppebar dyrtidstillæg m. v. som for statens tjenestemænd. I forbindelse med den i 1931 gennemførte revision af statstjenestemandsløven skete der ingen ændring i ministerlønningssloven.

Efter gennemførelsen af statstjenestemandsløven af 6. juni 1946 blev der ved lov nr. 403 af 12. juli 1946 indført den ændring, at vederlaget på 18 000 kr. fremtidig blev ydet som grundbeløb med et tillæg svarende til procenttillægget til de på finansloven opførte honorarer. På tilsvarende måde ydedes der procenttillæg til de statsministeren og udenrigsministeren tillagte repræsentationstillæg samt til ministerpensionerne.

Under hensyn til, at der nu er fremsat forslag om en revision af lønningerne m. v. for statens tjenestemænd og tjenestemændene i folkeskolen og folkekirken, har man fundet det naturligt, at også reglerne om ministrenes vederlag og pensioner tages op til revision, hvorfor der er udarbejdet forslag til en ny lov om vederlag og pension m. v. for ministre.

Til forslagets enkelte bestemmelser skal anføres følgende:

Til § 1.

Som foran anført har ministre siden 1919 været vederlagt med 18 000 kr., der i perioder har været dyrtidsreguleret. Lønnen for ministre udgjorde således f. eks. i 1919 20 742 kr., i 1931 18 000 kr. og ved den seneste revision af ministerlønningssloven i 1946 25 200 kr. På de samme tidspunkter ud-

gjorde lønnen for departementschefer henholdsvis 14 142 kr., 14 394 kr. og 19 560 kr. Pr. 31. marts 1958 var lønnen for ministre og departementschefer henholdsvis 37 800 kr. og 35 825 kr. Under hensyn til, at lønnen for departementschefer i forslaget til ny lønningslov for statens tjenestemænd er foreslået fastsat til 42 600 kr., må det anses for rimeligt, at ministrenes vederlag ikke fastsættes lavere og fremtidig reguleres på tilsvarende måde.

Til § 2.

Efter de hidtil gældende regler oppebærer statsministeren et repræsentationstillæg på 9 000 kr., foruden procenttillæg, og udenrigsministeren et repræsentationstillæg på 18 000 kr., foruden procenttillæg. I den nuværende regering oppebærer stats- og udenrigsministeren som repræsentationstillæg ialt 18 000 kr., foruden procenttillæg, medens ministeren for udenrigsøkonomi oppebærer 9 000 kr., foruden procenttillæg, jfr. tekstanmærkning ad § 8 A. I. 1. på forslaget til tillægsbevillingsloven for finansåret 1957-58.

Da hvervet som statsminister medfører betydelige repræsentative forpligtelser, foreslås det, at der tillægges statsministeren samme repræsentationstillæg som udenrigsministeren, 18 000 kr., foruden procenttillæg.

Endvidere foreslås der tilvejebragt hjemmel for, at der med tilslutning af folketingets finansudvalg kan tilstås en minister, til hvem der er henlagt opgaver, der medfører repræsentationsforpligtelser af tilsvarende karakter som de udenrigsministeren påhvilde, et repræsentationstillæg, der fastsættes under hensyn til forholdene i det enkelte tilfælde, men højst kan udgøre 9 000 kr. foruden procenttillæg.

Ingen minister skal kunne oppebære mere end et repræsentationstillæg.

Som hovedregel vil en minister være medlem af folketinget. Er dette imidlertid ikke tilfældet, finder man det rimeligt, at der ydes pågældende minister det for folketingsmedlemmer, der har bopæl i København, i valgloven hjemlede omkostningstillæg på 4 000 kr. samt eventuelt herudover med finansudvalgets tilslutning et særligt tillæg til lønnen på indtil 3 000 kr. årlig, foruden procenttillæg.